

Πως η δοκιμασία που βίωσα με οδήγησε στο Θεό

/ [Γνώμες](#)

Μέχρι τὰ 22 μου ζοῦσα μιὰ ζωὴ ὑλιστικὴ, κοσμικὴ, κάνοντας ὅ,τι ἤθελα χωρὶς νὰ σκέπτομαι οὐσιαστικά. Νόμιζα πὼς ἡ ἀσύστολὴ ἐλευθερία δὲν ἔχει συνέπειες. Ζοῦσα γαστρίμαργα, ράθυμα, μέσα σὲ σαρκικὲς ἀπολαύσεις.

Σὲ κάποια φάση ἄρχισα νὰ βλέπω πὼς αὐτὸς ὁ τρόπος ζωῆς μὲ βούλιαζε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω.

Ἐνιωθα νὰ ἀπελπίζομαι μὲ τὴ σύντομη, ψεύτικη, γήινη ἀπόλαυση.

Ἦμουν ἐπιθετικὸς, χωρὶς διάκριση, γεμάτος εἰρωνεία γιὰ κάθε τί. Ἔβλεπα θολά, ἀγχωτικὰ, πιεστικὰ ἀκόμῃ καὶ τὰ πιὸ ἀπλὰ καθημερινὰ προβλήματα.

Ἡ κατάκριση καὶ ἡ καταλαλιά ἦταν κάτι τὸ «φυσιολογικό».

Δὲν γνώριζα τί εἶναι ὀρθοδοξία, δὲν ἤξερα νὰ ξεχωρίσω ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀπὸ ὅλες θρησκείες, τὰ εἶχα μπερδεμένα ὅλα στὸ μυαλό μου.

Εἰρωνευόμουν συνεχῶς τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντες, ἀκόμῃ καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὶς παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας. Πίστευα πὼς μόνο ἡ δική μου ἄποψη ἦταν ἡ σωστή.

Προκύπτει ὅμως μιὰ δοκιμασία στὴ ζωὴ μου.

Ἦθελα ἓνα στήριγμα ψυχολογικό. Τίποτα γήινο δὲν μὲ ἀνέπαυε·βίωσα ἓνα κενό. Ξεκίνησα πειραματικὰ νὰ διαβάζω θρησκευτικὰ βιβλία.

Εἶχα ἀκούσει ἀπὸ ἓναν οἰκογενειακὸ φίλο γιὰ τὸ ἀπόδειπνο κι ἔτσι διάβασα τὸ ἀπόδειπνο πρώτη φορὰ στὰ 22 μου χρόνια.

Ἀρχισα ν' ἀκούω ψαλμωδίες κι ἀπὸ αὐτὸ ἔπαιρνα δύναμη! Παράξενο πράμα γιὰ μένα.

Δὲν μπορούσα νὰ τὸ πιστέψω. Ἀποροῦσα.

Ἐνιωθα νὰ γεμίζω ἐσωτερικά, ἡ ψυχολογία μου καλυτέρευε.

Ἐβλεπα τὴ δοκιμασία σὰν εὐλογία! Κάθε βράδυ διάβαζα τὸ Εὐαγγέλιο.

Μὲ γέμιζε τόσο πολὺ πού μοῦ ἄρεσε, ρουφοῦσα τὴν κάθε σελίδα. Δὲν περιγράφεται αὐτὸ τὸ συναίσθημα χαρᾶς, αἰσιοδοξίας καὶ ἐλπίδας.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βράδια διαβάζω ἓνα βιβλίο μὲ θέμα τὴν ἔξοδο τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸν τελωνισμό τῆς ψυχῆς καὶ τί περνάει ἡ κάθε ψυχή. Πάγωσα. Ἐνιωσα ρυπαρὸς, μολυσμένος καὶ ἐννοεῖται ἀπροετοίμαστος γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἀρχισα νὰ κλαίω! Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀσταμάτητα, συνέχεια.

Σὰν νὰ ἔφευγε ἓνα μαῦρο σύννεφο ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἐλεγα Χριστέ μου πόσο σὲ πληγώνω καὶ δὲν κάνω τίποτα γιὰ ἐσένα· αὐτὸ συνέβαινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἐβλεπα ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή τὴ ζωὴ ἀπὸ ἄλλη ὀπτική γωνία.

Ἀνυπομονοῦσα νὰ ἔρθει τὸ βράδυ νὰ κάνω τὸ ἀπόδειπνο, τὸ λαχταροῦσα πάρα πολὺ. Τὰ δάκρυα κάθε βράδυ ἔρρεαν ζεστά, ἄφθονα. Ἐκεῖνες τὶς μέρες ἓνας γνωστὸς ἔρχεται στὰ καλὰ καθούμενα καὶ μοῦ λέει: «Σοῦ κάνω δῶρο αὐτὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γέροντος (τότε) Παῖσιου».

Χάρηκα πολὺ, δὲν ξέρω τὸ γιατί ἄλλὰ αὐτὸ τὸ γεγονὸς μοῦ φάνηκε σὰν κάποιος νὰ μὲ σκέφτηκε, νὰ μὲ κατάλαβε, νὰ μοῦ ἔδωσε σημασία.

Διαβάζοντας αὐτὸ τὸ βιβλίο μοῦ λύθηκαν σχεδὸν ὅλες οἱ ἀπορίες σχετικὰ μὲ τὴν ὀρθοδοξία. Ἦταν ἀπίστευτο αὐτὸ πού ἐνιωθα διαβάζοντας αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μοῦ μετέδιδε κάτι τὸ θετικό, τὸ ἐλπιδοφόρο. Μοῦ ἐνέπνεε μιὰ ἀσφάλεια.

Ὅμως ἓνα πράγμα δὲν μπορούσα νὰ κάνω, νὰ ἐξομολογηθῶ. Ντρεπόμουν πάρα πολὺ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου. Μοῦ φαινόταν ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Φοβόμουν. Δὲν ἤθελα. Ἀπὸ τὸν Ἅγιο πλέον Παῖσιο διάβασα γιὰ τὴν ἐξομολόγηση καὶ πόσο σημαντικὴ εἶναι.

Ἀρχισα νὰ προβληματίζομαι.....παίρνω τὴν ἀπόφαση νὰ τὸ κάνω κάποια στιγμή στὸ μέλλον ὅμως μὲ τὴ βοήθεια κάποιου ἔμπειρου πνευματικοῦ. Ἀφοῦ διάβασα κάποια βιβλία σχετικὰ μὲ τὴν ἐξομολόγηση, ἐπισκέπτομαι τὸ Ἅγιο Ὅρος κι ἐκεῖ ἐξομολογοῦμαι. Ἐνιωσα καλὰ!! Σὰν κάποιος νὰ μοῦ ξερίζωσε ἀπὸ μέσα μου μὲ μιὰ κίνηση ἀκαθαρσίες κι ἀγκάθια. Ἐνιωσα ἐλαφρὺς!!

Χρυστοῦσα μιὰ συγγνώμη στὸν δημιουργό μου. Εἶδα ὅτι δὲν ἦταν τίποτε τὸ τρομερὰ δύσκολο. Εἶπα ἀπλὰ ὅ,τι ἔκανα μέχρι τότε μὲ σκοπὸ νὰ μὴν τὰ ξανακάνω, ν' ἀλλάξω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ (μόνος μου δὲν μπορῶ) τρόπο ζωῆς.

Νὰ κάνω ὅσο μπορῶ τὸ θέλημά Του. Μακάρι νὰ μὲ συγχωρέσει γιὰ ὅλα μου τὰ ἁμαρτήματα. Συνειδητοποίησα πὼς θέλω νὰ βρῶ ἓναν πνευματικὸ γιὰ νὰ μπῶ σὲ

μια “τάξη”. Προσευχήθηκα, ἔψαξα καὶ μετὰ ἀπὸ κάποιο χρονικὸ διάστημα βρῆκα.
Ἡ ζωὴ μου ἔχει ἀλλάξει. Αὐτὰ ποὺ κάποτε σὰν ἀνόητος ἐγωιστῆς χλεύαζα, εἶδα
πὼς εἶναι πολὺ σημαντικὰ κι ὠφέλιμα. Βλέπω τὰ πράματα ἀπὸ ἄλλη πλευρά. Κάθε
μέρα συνειδητοποιῶ πόσο μακρόθυμος καὶ καλὸς εἶναι ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεός.
Ἡ μακροθυμία Του καὶ ἡ ἀγάπη Του εἶναι ἀπέραντη!! Μόνο ἀπὸ τὸ ἔλεός Του θὰ
σωθοῦμε, αὐτὸ κατάλαβα!! Μακάρι μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ βρίσκομαι
μέσα στὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας μας.
Εὐχαριστῶ τὸν Ὑψιστο, τὴν Παναγία μητέρα Του κι ὅλους τοὺς Ἁγίους γιὰ ὅλη τὴν
ἐμφανῆ κι ἀφανῆ βοήθειά τους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.
Τὸν εὐχαριστῶ καὶ Τὸν δοξάζω γιὰ τὴ δοκιμασία πού μοῦ ἔστειλε, μακάρι νὰ εἶχα
ξυπνήσει νωρίτερα.
Μακάρι νὰ μὲ συγχωρέσει γιὰ ὅλα μου τὰ ἁμαρτήματα. Νιώθω ὅτι χρωστάω πολλὰ
σὲ Ἐκεῖνον...
Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.
Α.Α. Παιδαγωγοῦ δασκάλου